

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Magdaleny Ježkové a soudců JUDr. Jany Kábrtové a Mgr. Tomáše Blažka ve věci

žalobce: **Devro s. r. o.**, IČ 27061973
Víchovská 830, 514 01 Jilemnice
zastoupen: Mgr. Bc. Janem Spáčillem, LL.M., advokátem
v Praze 2, Italská 2581/67

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, IČ 72080043
Masarykova 427/31, 602 00 Brno

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 11. 2019, č. j. 45027/19/5200-11432-711891,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včas podanou žalobou namítal žalobce nezákonnost shora identifikovaného rozhodnutí, jímž žalovaný zamítl jeho odvolání do rozhodnutí Specializovaného finančního úřadu, kterým byla žalobci doměřena daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2016 vyšší o částku 0 Kč.

I. Žalobní tvrzení

2. Žalobce považuje napadené rozhodnutí za nezákonné a založené na chybném výkladu a aplikaci:

- nařízení Rady (ES) č. 994/98 ze dne 7. 5. 1998 o použití článků 92 a 93 Smlouvy o založení Evropského společenství na určité kategorie horizontální státní podpory,
- nařízení Komise (ES) č. 70/2001 ze dne 12. 1. 2001 o použití článků 87 a 88 Smlouvy o ES na státní podpory malým a středním podnikům,
- nařízení Komise (ES) č. 1628/2006 ze dne 24. 10. 2006 o použití článků 87 a 88 Smlouvy na vnitrostátní regionální investiční podporu,
- nařízení Komise (ES) č. 800/2008 ze dne 6. 8. 2008, kterým se v souladu s články 87 a 88 Smlouvy o ES prohlašují určité kategorie podpory za slučitelné se společným trhem,
- nařízení Komise (EU) č. 651/2014 ze dne 17. 6. 2014, kterým se v souladu s články 107 a 108 Smlouvy prohlašují určité kategorie podpory za slučitelné s vnitřním trhem („nařízení GBER“).

(společně dále jako „evropská nařízení“)

a dále zákonem č. 70/2000 Sb., o investičních pobídkách a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, příslušnou judikaturou Soudního dvora Evropské unie („SDEU“) a základními principy aplikace práva EU.

3. Žalobce uvedl, že podal dne 31. 10. 2017 dodatečné daňové přiznání, ve kterém oproti poslední známé daňové povinnosti snížil svou celkovou daňovou povinnost na dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2016 o 113 617 579 Kč, a to na základě dodatečného uplatnění slevy na dani z příjmů právnických osob z titulu poskytnuté investiční pobídky, která byla žalobci poskytnuta na základě rozhodnutí Ministerstva průmyslu a obchodu („MPO“) č. 29/2005 ze dne 7.4. 2005 v nominální hodnotě 490,08 mil. Kč („investiční pobídka“). Žalobce začal, po splnění všech zákonných podmínek, čerpat slevy na dani z příjmů právnických osob z titulu poskytnuté investiční pobídky poprvé ve zdaňovacím období roku 2009. Investiční pobídku byl proto oprávněn čerpat až do konce zdaňovacího období roku 2017.
4. V říjnu roku 2017 žalobce, jak dále uvedl, na základě právní analýzy společnosti Deloitte Advisory, s.r.o. zjistil, že má právní nárok na provedení diskontace výše uvedené investiční pobídky. Na základě diskontace hodnoty poskytnuté investiční pobídky a jednotlivých hodnot slev na dani z příjmů právnických osob čerpaných v předcházejících zdaňovacích obdobích žalobce dále zjistil, že oproti své původní domněnce má právní nárok na slevu na dani z příjmů právnických osob z titulu poskytnuté investiční pobídky i ve zdaňovacím období roku 2016 a 2017. S ohledem na tyto skutečnosti se žalobce rozhodl uplatnit nevyčerpanou slevu na dani z příjmů právnických osob z titulu investiční pobídky i za zdaňovací období roku 2016, a to prostřednictvím dodatečného daňového přiznání. O svém postupu informoval správce daně v průvodním dopise k tomuto dodatečnému daňovému přiznání. V reakci na to vydal správce daně výzvu k odstranění pochybností ze dne 30. 11. 2017, v níž vyzval žalobce k odstranění pochybností týkajících se dodatečně uplatněné slevy na dani z příjmů právnických osob. Ačkoli žalobce dne 15. 1. 2018 na výzvu řádně reagoval, správce daně setrval na svých pochybnostech a dne 26. 2. 2018 doručil žalobci sdělení o výsledku postupu k odstranění

pochybností ze dne 23. 2. 2018. Ke sdělení o výsledku postupu pochybností se žalobce ještě vyjádřil v podání ze dne 13. 3. 2018, správce daně však setrval na své argumentaci a dne 4. 5. 2018 vydal dodatečný platební výměr, kterým žalobci doměřil daň nižší o částku 0 Kč. Proti tomuto platebnímu výměru podal žalobce odvolání, o kterém žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím tak, že je zamítl. Žalobce je přesvědčen, že napadené rozhodnutí je založeno zejména na nesprávném právním výkladu příslušných přímo použitelných ustanovení unijního práva a nerespektuje cíl právní úpravy diskontace.

5. Žalobce označil za předmět sporu posouzení povinnosti provedení diskontace poskytnuté investiční pobídky dle čl. 7 odst. 3 nařízení GBER dle něhož platí, že *„podpora splatná v budoucnu, včetně podpory splatné v několika splátkách, se diskontuje na svou hodnotu v okamžiku poskytnutí. Způsobilé náklady jsou diskontovány na hodnotu platnou v době, kdy byla podpora poskytnuta. Úrokovou sazbou, která se použije pro účely diskontace, je diskontní sazba platná v době, kdy byla podpora poskytnuta“*. Nařízení GBER je přímo účinným právním předpisem EU, jehož ustanovení se neprovádí vnitrostátním právním předpisem a zároveň má aplikační přednost před použitím vnitrostátní právní úpravy, která by byla v rozporu s nařízením GBER.
6. Dále žalobce konstatoval, že dle výkladu žalovaného se ustanovení čl. 7 odst. 3 nařízení GBER nepoužije v případě, kdy rozhodnutí o příslibu investiční pobídky výslovně nestanoví, že je diskontace umožněna. Absencí výslovného stanovení možnosti provedení diskontace dochází ve srovnání s nařízením GBER ke stanovení přísnějších pravidel poskytnutí veřejné podpory, což je dle výkladu žalovaného přípustné odchýlení od úpravy obsažené v nařízením GBER.
7. Žalobci, jak dále upřesnil, byla poskytnuta investiční pobídka, tj. veřejná podpora, kterou mu bylo umožněno uplatňovat v deseti po sobě následujících zdaňovacích obdobích slevu na dani z příjmů právnických osob ve výši vypočtené z žalobcem vynaložených způsobilých nákladů. Žalobce je přesvědčen, že mu za takové situace vzniká nárok na provedení diskontace dle čl. 7 odst. 3 nařízení GBER, a to především s ohledem na aplikační přednost nařízení GBER před případnou odlišnou vnitrostátní právní úpravou.

Použití nařízení GBER

8. Žalobce, jak uvedl, z důvodu navazující argumentace shrnul skutečnosti, na základě kterých je dovozována aplikovatelnost nařízení GBER.
9. Uvedl, že není sporu o tom, že poskytnutím investiční pobídky byla žalobci poskytnuta veřejná podpora ve smyslu čl. 107 Smlouvy o fungování Evropské Unie („SFEU“). Veřejná podpora poskytnutá členským státem je v zásadě zakázána a je považována za přípustnou pouze při splnění konkrétních požadavků stanovených v čl. 107 SFEU, které je potřeba v celé EU provádět jednotně. Investiční pobídka byla žalobci poskytnuta v režimu tzv. blokových výjimek založeném Nařízením rady (ES) č. 994/98 ze dne 7. 5. 1998 o použití článku 92 a 93 Smlouvy o založení Evropského společenství na určité kategorie horizontální státní podpory, později novelizováno nařízením Rady (EU) č. 733/2013 ze dne 22. července 2013 („nařízení 994/98“). Investiční pobídka byla poskytnuta v režimu „prováděcích“ nařízení vydávaných Komisí v souladu se zmocněním podle čl. 1 nařízení 994/98, mezi které patří i GBER. Tato „prováděcí“ nařízení v podrobnostech zakotvují jednotlivé režimy blokových výjimek. V souladu s čl. 109 SFEU je pak veřejná podpora poskytnuta v režimu blokových výjimek slučitelná s

vnitřním trhem. Vzhledem k tomu, že od okamžiku udělení příslibu investiční pobídky žalobci do okamžiku uplatnění slevy na dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2016 došlo ke změnám v přímo aplikovatelné unijní úpravě, žalobce nejprve zaměřil pozornost na zodpovězení otázky, které z nařízení o blokových výjimkách je pro jeho případ rozhodující.

10. Jak již bylo uvedeno výše, slučitelnost režimu veřejné podpory, jejímž příjemcem je i žalobce, s vnitřním trhem je zajištěna dodržením pravidel prováděcích nařízení Komise k čl. 107 a násl. SFEU. Primárně se jedná o nařízení 994/98 definující v čl. 1 tzv. skupinové (dnešní terminologií blokové) výjimky. Na základě čl. 1 nařízení 994/98 pak Komise přijímá nařízení obsahující pravidla pro jednotlivé režimy blokových výjimek (regionální podpora, podpora výzkumu a vývoje atd.). Tato nařízení pak určují konkrétní podobu veřejné podpory slučitelné s vnitřním trhem. V chronologickém pořadí se jednalo o následující nařízení vydaná podle čl. 1 nařízení 994/98:

▫ Jednotlivá nařízení vydávaná před rokem 2008 v rozsahu jednotlivých režimů veřejné podpory – např. nařízení Komise (ES) č. 70/2001 ze dne 12. ledna 2001 o použití článků 87 a 88 Smlouvy o ES na státní podpory malým a středním podnikům („nařízení 70/2001“), Nařízení Komise (ES) č. 1628/2006 ze dne 24. října 2006 o použití článků 87 a 88 Smlouvy na vnitrostátní regionální investiční podporu („nařízení 1628/2006“) a další;

▫ Nařízení Komise (ES) č. 800/2008 ze dne 6. srpna 2008, kterým se v souladu s články 87 a 88 Smlouvy o ES prohlašují určité kategorie podpory za slučitelné se společným trhem (obecné nařízení o blokových výjimkách) („nařízení 800/2008“), které jako první obsahuje jak obecná pravidla společná všem režimům veřejné podpory, tak specifická pravidla členěná dle věcných okruhů (regionální podpora, podpora výzkumu a vývoje atd.); a konečně

▫ Nařízení Komise (EU) č. 651/2014 ze dne 17. června 2014, kterým se v souladu s články 107 a 108 Smlouvy prohlašují určité kategorie podpory za slučitelné s vnitřním trhem (nařízení GBER), které stejně jako nařízení 800/2008 komplexně upravuje blokové výjimky.

11. Investiční pobídka, jak dále uvedl, byla žalobci poskytnuta v režimu jednotlivých prováděcích nařízení, před platností obecných nařízení o blokových výjimkách (nařízení 800/2008 a nařízení GBER). Nicméně, v průběhu čerpání investiční pobídky došlo k změnám právní úpravy, žalobce slevu na dani z příjmů právnických osob uplatňoval po dobu účinnosti nařízení 800/2008 a po dobu účinnosti nyní platného nařízení GBER.

Přechodná ustanovení jednotlivých nařízení

12. K otázce, které nařízení se tedy na posuzovaný případ uplatní, je nutné použít přechodná ustanovení jednotlivých nařízení. Podle ustanovení čl. 44 odst. 1 nařízení 800/2008 platí, že „toto nařízení se použije na jednotlivou podporu poskytnutou před jeho vstupem v platnost, pokud tato podpora splňuje podmínky stanovené v tomto nařízení, s výjimkou článku 9“, odst. 2 téhož článku stanoví, že „jakákoli podpora poskytnutá před 31. prosincem 2008, která nesplňuje podmínky stanovené v tomto nařízení, ale splňuje podmínky stanovené v nařízení (ES) č. 70/2001, nařízení (ES) č. 68/2001, nařízení (ES) č. 2204/2002 nebo nařízení (ES) č. 1628/2006, je slučitelná se společným trhem a vyňata z oznamovací povinnosti podle čl. 88 odst. 3 Smlouvy“.

13. Zjevně tedy dle žalobce platí, že podle přechodných ustanovení nařízení 800/2008 se toto nařízení použije i na podporu poskytnutou před jeho účinností, pokud byla poskytnuta podle prováděcích nařízení jako je nařízení 70/2001 nebo nařízení 1628/2006. To je i případ žalobce, kterému byl příslib investiční pobídky poskytnut v roce 2005, tedy před účinností nařízení 800/2008.
14. Je však třeba mít na paměti, jak žalobce zdůraznil, že principiálně shodné ustanovení obsahuje i nařízení GBER, když v čl. 58 odst. 1 stanovuje: „*toto nařízení se použije na jednotlivou podporu poskytnutou před jeho vstupem v platnost, pokud tato podpora splňuje veškeré podmínky stanovené v tomto nařízení, s výjimkou článku 9.*“ Komise pak ve výkladovém dokumentu General Block Exemption Regulation (GBER) Frequently Asked Questions (část z března 2016) ve vztahu k čl. 58 nařízení v bodě 257. uvádí, že „*podle ustanovení čl. 58 odst. 1 se nařízení GBER uplatní na všechny individuální podpory poskytnuté před 1. 7. 2014 [...] nařízení GBER je právní instrument vyšší závaznosti, než mají specifické předpisy. Proto pouze v případech, které nepokrývá stávající nařízení 800/2008, budou použity předpisy účinné v době poskytnutí podpory.*“
15. Z výše uvedených důvodů tedy dle žalobce platí, že přímo aplikovatelným nařízením, podle kterého byl žalovaný, respektive správce daně, povinen v případě žalobce postupovat, je nařízení GBER v platném a účinném znění. Tento závěr je mezi žalobcem a žalovaným nesporný a shoduje se se závěry MPO a Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže („ÚOHS“) obsaženými v jejich vyjádřeních, která jsou součástí správního spisu 1.

Povinnost provedení diskontace

16. Žalobce dále uvedl, že co se samotné unijní právní úpravy diskontace veřejné podpory týče, právní úprava tohoto postupu je obsažena v čl. 7 odst. 3 nařízení GBER. Podle tohoto ustanovení platí, že „*podpora splatná v budoucnu, včetně podpory splatné v několika splátkách, se diskontuje na svou hodnotu v okamžiku poskytnutí. Způsobilé náklady jsou diskontovány na hodnotu platnou v době, kdy byla podpora poskytnuta. Úrokovou sazbou, která se použije pro účely diskontace, je diskontní sazba platná v době, kdy byla podpora poskytnuta*“. Žalobce je přesvědčen, že mu v souladu s tímto ustanovením na provedení diskontace vzniká právní nárok.

a) Podstata diskontace

17. Pojem diskontace, jak žalobce uvedl, je především pojmem finanční matematiky a ekonomie. V ekonomii slouží diskontování k přepočtu budoucích finančních toků na jejich současnou hodnotu, a to za použití diskontní míry. Jedná se tedy o postup, pomocí kterého je budoucí hodnota peněz přepočtena na jejich aktuální hodnotu při zohlednění faktoru času a ostatních ekonomických faktorů. Proto, aby bylo možné o částce, která má dnes určitou nominální hodnotu, za rok tvrdit, že její skutečná hodnota zůstala zachována, musí být její nominální hodnota po roce o 10% navýšena. Je totiž nutné vzít v potaz proměnlivou hodnotu peněz, v modelovém příkladu (který pro zjednodušení zanedbává ostatní okolnosti) tak pro zachování skutečné hodnoty peněz musí dojít ke změně jejich nominální hodnoty. Pomocí diskontace pak lze zodpovědět na otázku, jakou hodnotu má budoucí finanční tok ve vztahu k dnešnímu dni.
18. Dále konstatoval, že vztahu k investičním pobídkám přitom platí, že parametry pobídky jsou zpravidla určeny v jeden statický okamžik – maximální intenzita podpory, maximální výše podpory a případné další parametry jsou vyjádřeny částkami uvedenými

v rozhodnutí o poskytnutí příslibu investiční pobídky. Oproti tomu způsobilé náklady vznikají v průběhu několika let. Stejně tak k čerpání např. slevy na dani z titulu poskytnuté investiční pobídky dochází zpravidla s ještě větším časovým odstupem (sleva na dani může být čerpána až po dobu deseti zdaňovacích období). Bezpochyby tedy v průběhu čerpání investiční pobídky dochází ke změně hodnoty peněz, vzhledem k dlouhodobosti čerpání investiční pobídky navíc tyto změny mohou být výrazné. Při čerpání investiční pobídky je proto nutné provádět diskontaci všech relevantních finančních parametrů (způsobilé náklady, investiční pobídka) na čistou současnou hodnotu k okamžiku poskytnutí investiční pobídky, jinak by docházelo k poskytnutí veřejné podpory, jejíž hodnota by odpovídala rozhodnutí pouze nominálně, ale nikoliv fakticky. Žalobce zdůraznil, že s ohledem na výše uvedené pak nelze v žádném případě hovořit o tom, že by žalobce v důsledku provedení diskontace překročil maximální výši poskytnuté podpory, jak nesprávně uvádí žalovaný. Diskontací je zajištěno poskytnutí podpory, která bude svou hodnotou odpovídat podpoře příslibené.

b) Přímý účinek nařízení

19. Dle článku 288 SFEU má dle žalobce „nařízení obecnou působnost. Je závazné v celém rozsahu a přímo použitelné ve všech členských státech.“ Podle rozhodovací praxe SDEU je pro přímý účinek jakékoliv unijní normy, tj. také nařízení, nezbytné, aby splňovala následující podmínky:

□ Norma musí být jasná a přesná, přičemž splnění této podmínky je dovozováno v případě, kdy je možné ji aplikovat bez dalšího nebo s použitím obvyklých výkladových postupů;

□ Norma musí být úplná a právně dokonalá, nevyžadující prováděcí právní úpravu a bezpodmínečná.

20. Jestliže má norma přímý účinek, jak žalobce zdůraznil, zakládá práva a povinnosti subjektů vnitrostátního práva. V takovém případě je vnitrostátní úprava povinností stanovených v této normě nejenom nadbytečná, ale dle judikatury SDEU zakázaná. Ve vztahu k přímé použitelnosti stanovené v článku 288 SFEU se dále vyjádřil SDEU ve věci *Simmenthal*, kdy uvedl, že „*přímá použitelnost znamená, že pravidla práva Společenství musí působit plně a jednotným způsobem účinky ve všech členských státech od svého vstupu v platnost a po celou dobu své platnosti. Tato ustanovení jsou tak bezprostředním zdrojem práv a povinností pro všechny, kterých se týkají, ať se jedná o členské státy, nebo o jednotlivce, kteří jsou účastníky právních vztahů, na které se vztahuje právo Společenství.*“

21. Dle čl. 7 odst. 3 nařízení GBER „*podpora splatná v budoucnu, včetně podpory splatné v několika splátkách, se diskontuje na svou hodnotu v okamžiku poskytnutí. Způsobilé náklady jsou diskontovány na hodnotu platnou v době, kdy byla podpora poskytnuta. Úrokovou sazbou, která se použije pro účely diskontace, je diskontní sazba platná v době, kdy byla podpora poskytnuta.*“ Je zřejmé, že předmětné ustanovení splňuje obě podmínky vyžadované pro jeho přímý účinek. Norma je jasná a přesná, když je zřejmé, kdy a jakým způsobem má být diskontace provedena. Zároveň je splněna druhá podmínka, když nařízení GBER nepředpokládá a textace předmětného ustanovení ani nevyžaduje právní úpravu nebo splnění určité podmínky. Zároveň žalobce zdůraznil, že rovněž v případě nařízení GBER platí výše uvedené závěry SDEU ve věci *Simmenthal*. Veřejná podpora by měla být poskytována jednotným způsobem napříč členskými státy, přičemž možnému odchýlení je zabráněno právě stanovením jednotných pravidel prostřednictvím

nařízením, které má přímou použitelnost. Nemůže být tedy pochyb o tom, že čl. 7 odst. 3 nařízení GBER má přímý účinek a měl tedy být bez dalšího aplikován.

c) Historická komparace

22. Pro vyjasnění dále žalobce uvedl, že nařízení GBER ve vztahu k diskontaci nepřináší po materiální stránce změnu oproti dřívějším nařízením. Naopak, diskontace je pravidlem, které bylo obsaženo i v dřívějších nařízeních. Jak vyplývá např. z čl. 2 odst. e) nařízení 70/2001, již v době poskytnutí investiční pobídky žalobci unijní právo předpokládalo diskontaci hodnoty veřejné podpory, která nebyla poskytnuta jednorázově, ale v několika splátkách či v budoucnu. Investiční pobídku pak žalobce čerpal především za účinnosti nařízení 800/2008, podle čl. 4 tohoto nařízení platilo, že:

„1. Pro účely výpočtu intenzity podpory se všechny částky uvádějí před srážkou přímé daně nebo jiných poplatků. Pokud se podpora poskytuje v jiné formě, než je dotace, výše podpory se rovná grantovému ekvivalentu. Podpora splatná v několika splátkách je diskontovaná na hodnotu platnou v době poskytnutí. Úroková sazba, která se použije pro účely diskontace, je referenční sazba platná v době poskytnutí podpory. 2. V případě, že je podpora poskytována ve formě osvobození od daně nebo snížení budoucí daňové povinnosti, dochází k diskontaci jednotlivých čerpání podpory na základě referenční sazby platné v období, kdy nastane účinnost daňového zvýhodnění, a to za předpokladu, že jsou dodrženy příslušné intenzity podpory definované v hrubém ekvivalentu podpory. 3. Způsobilé náklady musí být doloženy písemnými doklady, které jsou jasné a rozepsané na jednotlivé položky.“ Žalobce tak uzavřel, že ačkoliv se na případ žalobce uplatní nařízení GBER, ve vztahu k diskontaci se nejedná o materiální změnu pravidel čerpání investiční pobídky oproti dřívější unijní úpravě.

Vyjádření k argumentaci žalovaného

23. Žalobce v kontextu výše uvedených skutečností považoval argumentaci žalovaného, založenou na možnosti stanovení přísnějších podmínek poskytnutí podpory oproti podmínkám stanovených v nařízení GBER, za chybnou.

a) ad „Nařízení GBER jako minimální standard“

24. Žalovaný v napadeném rozhodnutí opakovaně uvádí, že nařízení GBER, respektive evropská nařízení mu předcházející, nevylučuje přijetí přísnějších pravidel. Dle žalovaného je proto možné se od ustanovení čl. 7 odst. 3 nařízení GBER odchýlit a stanovit, že diskontace bude využívána pouze jako kontrolní mechanismus k zajištění souladu poskytované veřejné podpory s povolenou intenzitou podpory. Tuto argumentaci nepovažuje žalobce za správnou. Rozhodnutí o poskytnutí investiční pobídky neobsahovalo ustanovení, které by stanovovalo, že bude diskontace využita pouze jako kontrolní mechanismus, tj. že bude postupováno přísněji oproti úpravě obsažené v relevantním nařízení. MPO tak nestanovilo přísnější podmínky, kterých se nyní žalovaný dovolává, a proto musí být diskontováno tak, jak to předpokládá nařízení GBER.
25. Jestliže pak žalovaný argumentuje tím, že žalobci byla investiční pobídka poskytnuta před platností nařízení GBER a nebylo tedy možné v rozhodnutí o příslibu diskontaci explicitně vyloučit, nelze dle žalobce s tímto tvrzením souhlasit. Jak vyplývá z výše uvedené historické komparace, povinnost diskontace byla stanovena již v čl. 2 odst. e) nařízení 70/2001, které bylo účinné v době vydání rozhodnutí o příslibu dne 7. 4. 2005. I

v případě, že by tedy byl závěr žalovaného, že se lze od nařízení odchýlit, správný, k tomuto odchýlení nedošlo.

26. Žalobce dále zdůraznil, že s ohledem na přímý účinek nařízení není možné se od jeho ustanovení odchýlovat. Zcela chybný je závěr žalovaného uvedený v bodě 58 napadeného rozhodnutí, dle kterého „Aplikace Nařízení GBER není plně automatická.“ Jak žalobce popsal výše, ustanovení čl. 7 odst. 3 nařízení GBER má přímý účinek, a není tedy možné se od něj jakkoliv odchýlovat. Žalovaný měl tedy povinnost bez dalšího předmětné ustanovení aplikovat.
27. Žalobce pro úplnost uvedl, že v některých částech nařízení GBER dává členským státům prostor pro uvážení, v jakém rozsahu budou aplikována. Například podle čl. 38 odst. 4 nařízení GBER může intenzita podpora na opatření ke zvýšení energetické účinnosti dosáhnout nejvýše 30 % způsobilých nákladů, členské státy ale mohou poskytnout podporu s nižší intenzitou. V případě ustanovení čl. 7 odst. 3 nařízení GBER však tento prostor členským státům dán není, což odpovídá účelu tohoto ustanovení, kterým je nastavení jednotných pravidel pro poskytování veřejné podpory.
28. Poskytnutím veřejné podpory (např. prostřednictvím příslibu veřejné pobídky) vzniká příjemci právní nárok na čerpání celé částky poskytnuté investiční pobídky, která zároveň nesmí být žádným způsobem překročena. Povinnost diskontace tedy slouží k zajištění skutečnosti, že bude veřejná podpora poskytnuta v takové výši, respektive reálné hodnotě, na jakou vznikl příjemci nárok, a že veřejná podpora vytvoří zamýšlený efekt, který bude všeobecně prospěšný pro vnitřní trh, např. v případech, kdy je cílem veřejné podpory kompenzace selhání vnitřního trhu.

b) ad „Maximální nominální výše podpory“

29. Rozhodnutí o příslibu investiční pobídky neobsahuje, jak žalobce dále uvedl, horní limit diskontované hodnoty podpory. Dle názoru žalovaného v takovém případě není možné provádět diskontaci, neboť by se strop pro nominální hodnoty veřejné podpory stal v takovém případě irelevantním. Žalobce měl za to, že horní limit nominální hodnoty se v případě diskontování nestává irelevantním. S ohledem na skutečnost, že je diskontace prováděna ke dni poskytnutí investiční pobídky, lze dovodit, že by celková výše diskontovaných částek neměla překročit maximální nominální hodnotu veřejné podpory. V případě aplikace tohoto přístupu tak bude dodrženo zamýšlené omezení, kdy poskytnutá veřejná podpora přepočtená na hodnotu v době poskytnutí nepřekročí tuto maximální hodnotu. Pro úplnost žalobce dodal, že k tomuto překročení ani v daném případě nedošlo, když diskontovaná hodnota investiční pobídky je představována částkou 398 996 482 Kč a maximální nominální hodnota byla stanovena ve výši 490,08 mil. Kč.

c) ad „Maximální míra veřejné podpory“

30. Dále měl žalovaný pochybnosti, jak žalobce dále uvedl, o dodržení maximální přípustné intenzity veřejné podpory stanovené rozhodnutím o přiznání investiční pobídky. Ta byla stanovena na 48% způsobilých nákladů, žalovaný pak porovnáním součtu nominálních hodnot slev na dani z příjmů právnických osob uplatňovaných v jednotlivých zdaňovacích obdobích (včetně slevy na dani uplatněné dodatečným daňovým přiznáním) a nominálních hodnot dříve vynaložených způsobilých nákladů dochází k závěru o překročení maximální intenzity veřejné podpory. Takový postup však zcela popírá

základní princip diskontace hodnoty veřejné podpory – tedy skutečnost, že hodnota peněz se v čase mění. Finanční podmínky poskytnutí veřejné podpory (resp. investiční pobídky) v podobě její maximální výše nebo nejvyšší přípustné intenzity jsou oproti tomu stanoveny v jeden, statický, okamžik. Pokud tedy má být sledováno dodržení finančních podmínek poskytnutí veřejné podpory ve formě investiční pobídky, je nutné v souladu s unijní legislativou vyjádřit hodnotu způsobilých nákladů i jednotlivých čerpaných slev na dani z příjmů právnických osob k okamžiku poskytnutí veřejné podpory, a to právě s ohledem na měnící se hodnotu peněz v jednotlivých obdobích. Jen tak lze spravedlivě posoudit dodržení podmínek poskytnutí veřejné podpory. Diskontace hodnoty poskytnuté investiční pobídky je nezbytnou součástí čerpání investiční pobídky a je zákonnou povinností daňového subjektu i správce daně vycházet z diskontovaných hodnot. V souladu s unijní legislativou tak měly být porovnávány diskontované hodnoty, a to jak způsobilých nákladů, tak čerpaných slev na dani. Při srovnání nominálních hodnot jsou totiž porovnávány odlišné skutečnosti – hodnota peněz je v jednotlivých letech odlišná. Následující tabulka ukazuje, že v případě řádné diskontace způsobilých nákladů i čerpaných slev na dani nedochází k překročení maximální přípustné míry veřejné podpory.

	Před diskontací	Po řádné diskontaci
Způsobilé náklady Kč	984 391 843 Kč	895 628 702
Čerpané slevy Kč	586 125 663 Kč	398 996 482
Míra veřejné podpory	59,54 %	44,55 %

31. Žalobce zdůraznil, že při srovnání diskontovaných hodnot čerpaných slev na dani a způsobilých nákladů je tedy nutné uzavřít, že maximální intenzita veřejné podpory nebyla v případě žalobce překročena.
32. Na základě výše uvedených argumentů měl žalobce za prokázané, že žalovaný postupoval v rozporu s čl. 7 odst. 3 nařízení GBER, když neprovedl řádně diskontaci investiční pobídky, jak ji předmětné ustanovení předpokládá. Žalobce se domnívá, že argumentace žalovaného, dle které se nařízení GBER nepoužije automaticky a je možné se od jeho znění odchýlit, nemůže obstát, neboť je v rozporu s čl. 288 SFEU a rozsáhlou judikaturou SDEU.

II. Vyjádření žalovaného k žalobě

33. Žalovaný i nadále setrval na svém právním názoru a odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, ve kterém shrnul veškeré relevantní skutečnosti a zevrubně popsal zjištěný skutkový stav.
34. Dále konstatoval, že poskytování veřejných podpor je v rámci primárního práva upraveno v člancích 107 až 109 Smlouvy o fungování Evropské Unie (dříve čl. 87 až 89 Smlouvy o založení Evropského společenství). Veřejné financování podle článku 107 odst. 1 Smlouvy o fungování Evropské Unie musí splňovat přísná pravidla včetně kontroly poskytování veřejné podpory („Podpory poskytované v jakékoli formě státem nebo ze státních prostředků, které narušují nebo mohou narušit hospodářskou soutěž

tím, že zvýhodňují určité podniky nebo určitá odvětví výroby, jsou, pokud ovlivňují obchod mezi členskými státy, neslučitelné s vnitřním trhem, nestanoví-li Smlouvy jinak). V čl. 107 odst. 2 a 3 Smlouvy o fungování Evropské unie jsou pak uvedeny výjimky, při jejichž aplikaci mohou být tato opatření považována za veřejnou podporu slučitelnou s vnitřním trhem; neslučitelnost s vnitřním trhem je tak vykládána extenzivně a de facto znamená zákaz veřejné podpory kromě případů těchto výjimek. Výjimky uvedené v čl. 107 odst. 2 této smlouvy jsou výjimkami absolutními, tedy v tomto odstavci vymezená opatření jsou slučitelná s vnitřním trhem vždy, a výjimky uvedené v čl. 107 odst. 3 též smlouvy jsou vymezeny jako relativní, tj. v tomto odstavci vymezená opatření mohou být považována jako slučitelná s vnitřním trhem.

35. Nařízením Rady (ES) č. 994/98 ze dne 7. 5. 1998, o použití článků 92 a 93 Smlouvy o založení Evropského společenství na určité kategorie horizontální státní podpory, bylo stanoveno, že Komise může prostřednictvím nařízení přijatých podle článku 8 tohoto nařízení a podle článku 92 Smlouvy o založení Evropského společenství vyhlásit kategorie podpory slučitelné se společným trhem, které nejsou předmětem oznamovací povinnosti podle čl. 93 odst. 3 Smlouvy o založení Evropského společenství. Jedná se o tzv. zmocňující nařízení, jež vymezuje Komisi možnosti sestavení kategorií podpory jako slučitelných s vnitřním trhem. Zmocňující nařízení udává rámec pravidel, která musí být při poskytování podpory dodržena, mají-li se blokové výjimky aplikovat. Pokud Komise hodlá vydat příslušné nařízení k blokovým výjimkám, musí nastavit mimo jiné pravidla prahových hodnot („prahy vyjádřené buď jako výše podpory v poměru k souhrnu nákladů, které je možné zahrnout, nebo v podobě maximální výše podpory“). Hlavním ukazatelem výjimek ze zákazu veřejné podpory je výše poskytované podpory, z uvedeného důvodu je nastavení „stropů“ velmi zásadní pro stanovení „mantinelů“ přípustnosti blokových výjimek. Původní znění předmětného nařízení mělo nastavené „stropy“ buď jako výši podpory v poměru ke způsobilým nákladům, nebo jako maximální výše podpory; pravidlo diskontování zde však obsaženo nebylo.

36. Již uvedené nařízení bylo změněno Nařízením č. 733/2013 ze dne 22. července 2013 (účinnost nastala dne 20. 8. 2013), které podstatně rozšířilo jednotlivé kategorie oblastí, jejichž podporu je Komise oprávněna zahrnout do blokových výjimek. Ani v tomto nařízení však není obsaženo pravidlo diskontování. V souladu s čl. 1 zmocňujícího nařízení (viz výše) byla vydána následující nařízení určující konkrétní podobu veřejné podpory slučitelné s vnitřním trhem:

- Nařízení Komise (ES) č. 70/2001 ze dne 12. 1. 2001, o použití článků 87 a 88 Smlouvy o založení Evropského společenství. Vztahuje se na podporu malým a středním podnikům ve všech hospodářských odvětvích, a je v něm uvedeno, že podle zavedené praxe Komise, a to za účelem lepšího zajišťování úměrnosti a omezení podpory na nezbytnou částku, by měly být „prahové“ hodnoty vyjádřeny mírou podpor v poměru k souhrnu způsobilých nákladů a nikoliv maximálními částkami podpor. „Hrubou mírou podpory“ se pak rozumí částka podpory vyjádřená jako procento způsobilých nákladů projektu. Za účelem určení toho, zda jsou podpory slučitelné se společným trhem na základě tohoto nařízení, je nezbytné vzít v úvahu míru podpory, a tudíž částku podpory vyjádřenou jako grantový ekvivalent.

- Nařízení Komise (ES) č. 1628/2006 ze dne 24. 10. 2006, o užití článků 87 a 88 Smlouvy o založení Evropského společenství na vnitrostátní regionální investiční podporu (dále jen „nařízení 1628/2006“). V dotčeném nařízení je uvedeno, že podle zavedené praxe

Komise a za účelem lepšího zajišťování úměrnosti a omezení podpory na nezbytnou částku by měly být prahové hodnoty vyjádřeny výší podpor v poměru k souhrnu nákladů a nikoliv maximálními částkami podpor. K určení toho, zda podpora je či není slučitelná se společným trhem na základě předmětného nařízení, je nutné vzít v úvahu intenzitu podpory, tedy částku podpory vyjádřenou jako ekvivalent podpory. Intenzitou podpory vyjádřenou v současném hrubém ekvivalentu podpory (HEP) se rozumí diskontovaná hodnota vyjádřená v procentech diskontované hodnoty způsobilých nákladů.

- nařízení 800/2008, jímž se v souladu s články 87 a 88 Smlouvy o založení Evropského společenství prohlašují určité kategorie podpory za slučitelné se společným trhem. V případě, že je podpora poskytována ve formě osvobození od daně či snížení budoucí daňové povinnosti, mělo by docházet k diskontaci jednotlivých čerpání podpory na základě referenční sazby platné v období, kdy nastane účinnost daňového zvýhodnění, a to za předpokladu, že jsou dodrženy příslušné intenzity podpory definované v hrubém ekvivalentu podpory. Podpora v rámci daňových opatření by se měla považovat za transparentní, jestliže toto opatření stanoví horní hranici zajišťující, že se nepřekročí příslušná prahová hodnota.

- nařízení GBER, kterým se v souladu s čl. 107 a 108 Smlouvy o založení Evropského společenství prohlašují určité kategorie podpory za slučitelné s vnitřním trhem; dotčená nařízení pro účely výpočtu intenzity podpory aplikují diskontování v případech, kdy není podpora poskytnuta jednorázově.

37. Nařízení GBER upravuje diskontaci v čl. 7: „*Je-li podpora poskytnuta jinak než formou grantu, stanoví se její výše jako hrubý grantový ekvivalent podpory. Způsobilé náklady jsou diskontovány na hodnotu platnou v době, kdy byla podpora poskytnuta. Úrokovou sazbou, která se použije pro účely diskontace, je diskontní sazba platná v době, kdy byla podpora poskytnuta*“ (odst. 3). „*Je-li podpora poskytnuta formou daňového zvýhodnění, jsou jednotlivé tranše podpory diskontovány pomocí diskontní sazby platné v jednotlivých obdobích, kdy nastala účinnost daňového zvýhodnění*“ (odst. 4); dále srov. bod [26] napadeného rozhodnutí.
38. Žalovaný uvedl, že tato podpora musí být poskytnuta v transparentní formě, tj. v takové, u níž lze předem přesně vypočítat její hrubý grantový ekvivalent (bod [28] napadeného rozhodnutí) bez nutnosti provádět hodnocení rizik; za transparentní podporu [čl. 5 písm. d) nařízení GBER] se považují daňová zvýhodnění, pokud je stanovena horní mez zajišťující nepřekročení prahových hodnot. Ač jsou podpory poskytované státem obecně zakázány (viz bod [18] napadeného rozhodnutí), veřejná podpora však může být poskytnuta, tj. je slučitelná s vnitřním trhem, za splnění určitých podmínek. Zákaz veřejné podpory tedy není absolutní. Jedním z nástrojů pro uplatnění výjimek pro opatření veřejné podpory jsou blokové výjimky představované nařízeními specifikovanými v bodu [13] tohoto vyjádření. Blokové výjimky jsou systémem pravidel a jsou představovány předně hospodářskými oblastmi směřování podpory, finančními stropy a dalšími skutečnostmi, které pak určují omezení členským státům, kam až mohou zajít při poskytování podpory svým příjemcům. Představují tedy rozsah poskytovaných podpor, o kterých má Evropská Komise automaticky za to, že narušení trhu v případě jejich aplikace není tak významné, resp. že klady jejich použití převažují nad zápory. Již zmíněná nařízení tedy představují přímo aplikovatelné a obecně závazné právní předpisy Evropské Unie jako jakákoliv jiná vydaná a účinná nařízení. Nestanoví

však povinnost členským státům poskytovat podporu, ale stanoví povinnosti, pokud se ji rozhodnou poskytovat a nechtějí volit cestu notifikací (bod [20] napadeného rozhodnutí). Předmětná nařízení však nevylučují přijetí pravidel přísnějších, nejsou normami, které by na poskytnutí veřejné podpory stanovovaly nárok, naopak jsou souborem pravidel pro poskytnutí veřejné podpory v případě, že se podporu poskytovatel (MPO) poskytnout rozhodne, a vytváří prostor, v jehož rámci se mohou členské státy autonomně rozhodnout, zda veřejnou podporu poskytnou, a zda si nastaví podmínky pro poskytnutí veřejné podpory ještě přísněji.

39. Žalovaný měl za to, že námitce žalobce, že diskontaci provedl způsobem odpovídajícím smyslu a znění nařízení GBER, které má přímý účinek a nelze se od něj odchýlit, není možno jakkoliv přisvědčit. Žalobci byla investiční pobídka poskytnuta na základě rozhodnutí o příslibu v řízení zahájeném předložením záměru dne 24. 5. 2004. Z článku 9 odst. 1 nařízení 1628/2006 plyne (viz taktéž bod [23] napadeného rozhodnutí), že se vztahuje na režimy podpory, které vstoupí v platnost nebo jejichž provádění je zahájeno po dni 31. 12. 2006. Režimy podpor, jejichž provádění bylo zahájeno před datem vstupu v platnost tohoto nařízení, jsou slučitelné se společným trhem, pokud splňují podmínky v něm stanovené. Nařízení 800/2008 pak obsahuje závěrečné ustanovení, dle kterého se toto nařízení použije na jednotlivou podporu poskytnutou před jeho vstupem v platnost, pokud tato podpora splňuje podmínky v něm stanovené. Shodné přechodné ustanovení obsahuje také nařízení GBER. Žalovaný podotýká, že ÚOHS ani MPO nezpochybňovaly, že dosavadní podpory poskytnuté dle Nařízení Komise (ES) č. 70/2001 ze dne 12. 1. 2001, tedy před platností následných předpisů, jsou slučitelné se společným trhem, resp. s nimi nejsou v rozporu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2015, č. j. 6 Afs 182/2014-40; také bod [32] napadeného rozhodnutí). Nařízení GBER, jako nařízení EU, je v členských státech přímo aplikovatelné, upravuje režimy podpor, které naplňují znaky veřejné podpory, a při naplnění podmínek jím stanovených se má za to, že jde o podporu slučitelnou s vnitřním trhem. Jakkoliv s tím žalobce nesouhlasí, žalovaný však setrvává nadále na svém názoru, že ač se formálně jedná o přímo aplikovatelné nařízení, aplikuje se pouze na postup poskytovatele (minimální standard), pokud si tento zvolí některý z uvedených režimů podpory. Jak již žalovaný uvedl v bodu [2] tohoto vyjádření, MPO ve spolupráci s ÚOHS posoudilo investiční záměr žalobce a v rozhodnutí o příslibu stanovilo přípustnou míru veřejné podpory na 48 % z nominální hodnoty reálně vynaložených nákladů vhodných k podpoře, přičemž byla stanovena maximální hodnota poskytnutých investičních pobídek (formou slevy na dani) v absolutní výši 490,08 mil. Kč. Rozhodnutí o příslibu ovšem žalobci neukládá povinnost, ani nepřipouští možnost diskontovat investiční náklady vztahující se k investičnímu záměru, popř. jednotlivé částky poskytnuté investiční pobídce, jak se žalobce nyní domáhá, tedy tak, že by byla fakticky přesažena platná kritéria veřejné podpory objektivně stanovená rozhodnutím o příslibu; viz stanovisko MPO ze dne 7. 9. 2018 (bod [35] napadeného rozhodnutí), cit.: „*Maximální výše investiční pobídky uvedená v rozhodnutí o příslibu je proto stanovena z nominálních hodnot způsobilých nákladů a při čerpání investiční pobídky je dodržení této maximální výše posuzováno sčítáním nominálních hodnot jednotlivých částek čerpání.*“. Závěr zastávaný žalovaným potvrdil také ÚOHS ve stanovisku ze dne 24. 9. 2018, cit.: „*Nařízení GBER není normou, která by na poskytnutí veřejné podpory stanovovala nárok, naopak je souborem pravidel pro její poskytnutí v případě, že se poskytovatel rozhodne podporu poskytnout... na podporu neexistuje právní nárok a je pouze věcí poskytovatele, zda veřejnou podporu poskytne,*

resp. v jaké výši a za jakých podmínek ji poskytne.“ (viz bod [40] napadeného rozhodnutí). MPO rovněž ve stanovisku ze dne 7. 9. 2018 uvedlo, že poskytnutí veřejné podpory představuje výjimečnou situaci a Nařízení GBER nepředstavuje normu, která by poskytnutí veřejné podpory přikazovala, a pouze vytváří prostor, v jehož rámci se mohou členské státy autonomně o poskytnutí veřejné podpory rozhodnout, přičemž mohou podmínky pro poskytování (v rámci svého státu) nastavit ještě přísněji. Tento závěr byl aprobován rovněž ÚOHS ve stanovisku ze dne 24. 9. 2018, cit.: „Pravidlo diskontace je tedy Ministerstvem průmyslu a obchodu (dále jen „MPO“) uplatňováno jako kontrolní hledisko k zajištění souladu poskytované veřejné podpory s maximální povolenou intenzitou GBER. Dle názoru Úřadu z výše uvedeného de facto vyplývá, že MPO je tím, že poskytuje investiční pobídky v nominální hodnotě nikoliv v diskontované (byť na základě diskontace ověřuje nepřekročení maximální intenzity dle GBER), jako poskytovatel přísnější než nařízení GBER, což by nemělo být v rozporu s pravidly pro poskytování veřejné podpory, jelikož GBER nevylučuje přijetí pravidel přísnějších než samo nařízení.“ (viz bod [41] napadeného rozhodnutí).

40. Žalovaný tak zdůraznil, že se nelze také ztotožnit s námitkou žalobce, že žalovaný zcela popírá princip diskontace hodnoty veřejné podpory, neboť má-li být sledováno dodržení finančních podmínek poskytnutí veřejné podpory ve formě investiční pobídky, je nutné v souladu s unijní legislativou vyjádřit hodnotu způsobilých nákladů i jednotlivých čerpaných slev na dani k okamžiku poskytnutí veřejné podpory s ohledem na měnící se hodnotu peněz v jednotlivých obdobích. Jak již v této souvislosti uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí, pravidlo diskontace bylo v nařízeních (viz bod [13] tohoto vyjádření) zavedeno z toho důvodu, aby příjemci nevznikala nechtěná výhoda vyplývající ze změny hodnoty peněz v čase v situaci, kdy by došlo k vyplacení veřejné podpory ještě před vynaložením způsobilých nákladů. Skutečnost, že příjemci veřejné podpory mohou vyčerpat reálně méně, než kdyby byla maximální výše stanovena v diskontované hodnotě, není ani podle MPO porušením unijních pravidel veřejné podpory za předpokladu, že MPO, tj. poskytovatel, ověřuje nepřekračování povolené intenzity veřejné podpory i v diskontovaných hodnotách (kontrolní prostředek pro nepřekročení intenzity veřejné podpory). MPO k tomu ve svém stanovisku ze dne 7. 9. 2018 uvedlo, cit.: „Povinnost diskontování stanovena v nařízení GBER je poskytovatelem podpory zohledňována pouze jako kontrolní hledisko k zajištění souladu poskytované veřejné podpory s povolenou intenzitou podpory...V rámci stávající praxe jsou tedy investiční pobídky uplatňovány v nominálních hodnotách, tj. bez zohlednění faktoru diskontování, s tím, že nepřekročení povolené intenzity veřejné podpory je současně ověřováno i z diskontovaných hodnot.“
41. V kontextu výše uvedeného žalovaný neshledal důvodnou ani námitku, že povinnost diskontace byla stanovena již v Nařízení Komise (ES) č. 70/2001 ze dne 12. 1. 2001 (srov. bod [13] tohoto vyjádření), neboť uvedené nemá stran shora uvedených závěrů, zastávaných jak žalovaným, tak MPO i ÚOHS, žádnou relevanci. Lze přitom opětovně odkázat na stanovisko MPO, cit.: „Jedná se o zavedenou praxi, se kterou příjemci investiční pobídky v zásadě projevují souhlas tím, že proti výši investiční pobídky uvedené v rozhodnutí o příslibu nevyužívají opravného prostředku...V rámci stávající praxe (zahrnující 18 let fungování investičních pobídek) je však v rozhodnutí o příslibu vždy stanovován strop veřejné podpory pouze v nominální hodnotě. V případě, že bychom akceptovali tento druhý výklad, není zřejmé, jaká maximální výše veřejné podpory by se uplatnila, neboť rozhodnutí o příslibu maximální výši podpory pro diskontované hodnoty neobsahuje. Přitom stanovit strop veřejné

podpory za použití nejen maximální míry, ale i maximální výše investiční pobídky vyjádřené v absolutní částce bylo zřejmou vůlí poskytovatele podpory.“

42. Žalovaný v této souvislosti odkázal na další Rozhodnutí o příslibu investiční pobídky (pro žalobce), č. 162/2015 ze dne 13. 11. 2015, které na rozdíl od rozhodnutí o příslibu č. 29/2005 výslovně uvádí, že „*musí být způsobilé náklady i jednotlivé částky čerpání investiční pobídky zároveň diskontovány na svou čistou současnou hodnotu za použití diskontní sazby platné v době poskytnutí veřejné podpory, tj. 1,52 %. Celková hodnota investiční pobídky v diskontované hodnotě nesmí překročit míru veřejné podpory 23,57 % diskontované hodnoty skutečně vynaložených způsobilých nákladů.*“ Toto rozhodnutí zároveň obsahuje podmínku, že „*maximální míra veřejné podpory nesmí překročit 23,37 % celkové hodnoty způsobilých nákladů skutečně vynaložených zájemcem a současně nesmí překročit maximální výši veřejné podpory, která činí 359,796 mil. Kč.*“ Je tak zřejmé, že ani u investičních pobídek poskytnutých v režimu platném od 1. 5. 2015 (za účinnosti nařízení GBER) neaplikuje MPO diskontaci tak, jak se toho nyní domáhá žalobce, tedy aby diskontace vedla k faktickému navýšení nepřekročitelného úhrnu poskytnutých slev, stanoveného v době podpisu rozhodnutí o příslibu, nýbrž v souladu s dosavadní praxí a zájmem poskytovatele upravuje a stanovuje „maximální strop“ ať již pevnou nebo procentuální částkou veřejné podpory.
43. Dle žalovaného nelze přisvědčit argumentaci žalobce, že horní limit nominální hodnoty se v případě diskontování nestává irrelevantním, neboť diskontace se provádí ke dni poskytnutí investiční pobídky, celková výše diskontovaných částek by tedy neměla překročit maximální nominální hodnotu veřejné podpory a bude dodrženo omezení, že poskytnutá veřejná podpora přepočtená na hodnotu v době poskytnutí nepřekročí maximální hodnotu. Je totiž zcela zjevné, že postupem navrhovaným žalobcem by předem nebyla výsledná výše podpory známa, údaj o nominální hodnotě by se stal de facto nadbytečným, a MPO by tak udělovalo příslib investiční pobídky s fakticky neurčitou „nepřečerpateľnou“ maximální výší. Z nařízení (viz bod [16] tohoto vyjádření) je zřejmé, že stanovení výše poskytovaných podpor („nastavení stropů“) je zásadní pro stanovení mantinelů přípustnosti blokových výjimek; shodný názor zastává rovněž MPO, cit.: „*dosud vydávána rozhodnutí neobsahují strop veřejné podpory pro diskontované hodnoty a strop pro nominální hodnoty veřejné podpory by se stal vlivem této změny irrelevantní.*“ (srov. bod [45] napadeného rozhodnutí).
44. Žalovaný upozornil na existenci individuálního správního aktu, rozhodnutí o příslibu, kterým se zakládají, mění nebo ruší určitá konkrétní práva a povinnosti žalobce jako adresáta tohoto rozhodnutí. MPO tímto rozhodnutím deklaruje a současně odpovídá za to, že poskytuje veřejnou podporu formou investičních pobídek v souladu s unijními předpisy. Dané rozhodnutí nebylo změněno či zrušeno (resp. nebylo vydáno rozhodnutí, jímž by výše nepřekročitelného souhrnu slev byla jakkoliv zpětně modifikována). Žalobce ke dni vydání rozhodnutí o příslibu podmínky příslibu akceptoval a jsou pro něj závazné po celou dobu čerpání slevy na dani, (také bod [32] napadeného rozhodnutí). Správci daně (resp. žalovanému) nepřísluší vydávat, měnit či doplňovat rozhodnutí o příslibu, správce daně provádí ověření správnosti uplatněné slevy na dani z titulu investiční pobídky (bod [31] napadeného rozhodnutí), přičemž v daném případě bylo na místě respektovat vůli poskytovatele, který v souladu se stávající praxí stanovil strop veřejné podpory její maximální výši vyjádřenou v nominální částce. Žalovaný opakovaně odkázal na stanovisko MPO, jež potvrdilo poskytování podpory v nominální

(nediskontované) podobě, kdy diskontace se uplatňuje toliko jako kontrolní mechanismus, přičemž tento závěr byl potvrzen ÚOHS jako orgánem, který v období od 2000 do 2004 rozhodoval o slučitelnosti poskytování veřejné podpory s pravidly Evropské unie, a vykonává dohled nad zadáváním veřejné podpory, koordinuje a sleduje její poskytování v České republice. Jak již bylo konstatováno výše, MPO v rozhodnutí o příslibu nestanovilo, že investiční náklady vhodné na poskytnutí podpory a jednotlivé částky poskytnuté investiční pobídky musí být zároveň diskontovány na svou čistou současnou hodnotu za použití diskontní sazby platné v době poskytnutí veřejné podpory, tak jak činí v rozhodnutí u pobídek v režimu platném od 1. 5. 2015. Avšak ani v režimu platném od 1. 5. 2015 MPO v rozhodnutí č. 162/2015 (viz bod [22] tohoto vyjádření) nestanoví, že test diskontované hodnoty poskytnuté podpory k maximální míře veřejné podpory má tzv. přednost před testem nominální hodnoty poskytnuté podpory, jak uvádí žalobce. Jinak řečeno, ani u investičních pobídek poskytnutých od 1. 5. 2015 neplatí pro test maximální míry veřejné podpory přednost „diskontovaných“ hodnot před hodnotami „nominálními“. Nositelům je nově (v souvislosti s vydáním nařízení GBER a také novelizovaným zněním zákona č. 72/2000 Sb., o investičních pobídkách) stanovena povinnost diskontace, avšak za podmínky, že maximální míra veřejné podpory a výše veřejné podpory, stanovená rozhodnutím o příslibu investiční pobídky, nesmí být překročena (také bod [54] napadeného rozhodnutí).

45. Dále žalovaný uvedl, že jestliže žalobce dovozuje přímý účinek nařízení GBER (tedy jeho aplikaci bez dalšího) z judikatury SDEU, má žalovaný za to, v nyní posuzované věci nejsou pro postup (ve smyslu rozsudku SDEU ze dne 9. 3. 1978, 106/77, Simmenthal) dány důvody. Konflikt unijní úpravy by nastal v případě, kdy by pravidlo diskontace nebylo zavedeno jako kontrolní mechanismus (smyslem úpravy je nastavení podmínek pro jinak zakázanou veřejnou podporu), tj. na základě národní úpravy by docházelo k poskytnutí větších výhod, než stanoví Nařízení GBER (vlivem poklesu cenové hladiny by příjemci veřejné podpory vyčerpali reálně více). Za situace, kdy je veřejná podpora zakázána a nařízení GBER vytváří prostor, v jehož rámci se mohou členské státy zcela autonomně rozhodnout, zda veřejnou podporu poskytnou, nelze shledat postup poskytovatele podpory (tedy MPO), který se rozhodl nastavit podmínky pro poskytnutí veřejné podpory přísněji, jako rozporný s právem Evropské unie. Je totiž volbou zákonodárce, pakliže na národní úrovni více zpřísní uvedené podmínky. Nesmí však nastat opak v podobě zmírnění těchto podmínek národním zákonem, neboť v takovém případě by nemohla být národní úprava v dané otázce vůbec aplikována.
46. Žalovaný na základě uvedeného, především s odkazy na stanoviska MPO a ÚOHS, tak setrval i nadále na svém názoru, že výklad zastávaný žalobcem vede k faktické možnosti zvýšení nepřekročitelného úhrnu slev vlivem diskontování, potažmo výrazně vyššímu čerpání investiční pobídky, než je jednoznačně uvedená částka v rozhodnutí o příslibu.

III. Replika žalobce

47. Žalobce konstatoval, že žalovaný v bodě 12 vyjádření uvádí, že nařízení Rady (ES) č. 994/98 ze dne 7. května 1998 ve svém původním znění neobsahovalo ustanovení stanovující povinnost diskontace, což může vzbuzovat zavádějící dojem, že povinnost diskontace nebyla v době vydání rozhodnutí Ministerstva průmyslu a obchodu č. 29/2005 ze dne 7. dubna 2005 („rozhodnutí MPO“) v právu obsažena. Žalovaný nicméně v rámci svého vyjádření zcela opomíjí skutečnost, že rozhodnutí MPO bylo vydáno za

účinnosti nařízení Komise (ES) č. 70/2001 ze dne 12. ledna 2001 („nařízení č. 70/2001“), v jehož čl. 2 písm. e) je uvedeno, že „*brubou mírou podpory se rozumí částka podpory vyjádřená jako procento způsobilých nákladů projektu. Všechny částky se uvádějí před odečtem pro přímé zdanění. Pokud se podpory poskytují v jiné formě, než ve formě grantu, částka podpor se rovná grantovému ekvivalentu. Podpory splatné v několika splátkách jsou diskontovány na hodnotu platnou v době poskytnutí. Úroková sazba, která se má použít pro účely diskontování a pro výpočet částky podpor při zvýhodněné půjčce, je referenční sazba použitelná v době poskytnutí.*“

48. Žalobce měl za to, že se žalovaný čistě účelově nevyjadřuje k obsahu nařízení č. 70/2001, ve kterém je povinnost diskontace jasně stanovena, a které bylo v době vydání rozhodnutí MPO účinné a povinnosti v něm stanovené byly pro členské státy i jednotlivce závazné.
49. Dále žalobce uvedl, že žalovaný v bodě 15 vyjádření uvádí, že odkazovaná *nařízení „představují přímo aplikovatelné a obecně závazné právní předpisy Evropské Unie jako jakákoliv jiná vydaná a účinná nařízení.“* V tomtéž bodě žalovaný dále uvádí, že „*Předmětná nařízení nevylučují přijetí pravidel přísnějších [...].*“ Žalobce má za to, že jestliže žalovaný uznává přímou aplikovatelnost dotčených nařízení, není možné se zároveň dovolávat možnosti odchýlení se od ustanovení nařízení, a to ať už stanovením přísnějších nebo mírnějších pravidel.
50. Žalovaný argumentuje skutečností, že uvedená nařízení nevylučují možnost přijetí přísnějších pravidel, z čehož dovozuje, že je tato možnost dovolena. Žalobce upozornil, že tento výklad zcela odporuje právní povaze nařízení, které ze své povahy takový postup nepřipouští, pokud v něm naopak není členskému státu stanovena možnost přijetí přísnějšího pravidla. Tento závěr je podpořen rovněž judikaturou Soudního dvoru Evropské unie („SDEU“).
51. Žalobce zdůraznil, že v rámci vyjádření ani napadeného rozhodnutí žalovaný neposkytl žádný právní základ pro závěr, že legislativa umožňuje odchýlení se od nařízení. Závěry žalovaného se tak bez jakékoliv právní argumentace dostávají do rozporu s primárním právem Evropské unie a z něho plynoucích závěrů SDEU ohledně přímé aplikovatelnosti všech nařízení.

IV. Jednání před soudem

52. Při nařízeném jednání zástupkyně žalobce s odkazem na písemné vyhotovení žaloby znovu podané žalobní námitky podrobně shrnula. Zdůraznila, že investiční pobídky mají být napříč Evropskou unií jednotné, aby nebyl narušen trh. Konstatovala, že předmětem sporu je otázka, zda investiční pobídka má být formou diskontace převedena na reálnou hodnotu. Svůj postup žalobce ospravedlňoval tím, že hodnota peněz se v průběhu času mění, proto je nutné finanční prostředky převést do reálné hodnoty, aby v zásadě bylo poskytnuto to, co bylo přislíbeno. Odkázala přitom na čl. 7 odst. 3 nařízení GBER. Rozhodnutí o přislíbení investiční pobídky se dle jejího názoru neodchyluje od pravidla uvedeného ve shora uvedeném nařízení. Dále zdůraznila, že žádná vnitrostátní úprava diskontaci nezakazuje. Na obhajobu svého tvrzení odkázala zástupkyně i na to, že ve Slovenské republice k diskontaci investičních pobídek dochází. Toto tvrzení podložila písemným důkazem. Pověřený pracovník žalovaného odkázal na odůvodnění žalobou

napadeného rozhodnutí a písemné vyjádření k žalobě. Připomenul, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se stanoviskem Ministerstva průmyslu a obchodu.

V. Posouzení věci krajským soudem

53. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.
54. Předmětem sporu mezi účastníky řízení je posouzení otázky, zda byl žalobce povinen provést diskontování maximální hodnoty veřejné podpory, jež byla stanovena v nominální hodnotě, za situace růstu cenové hladiny.
55. Krajský soud předesílá, že nepovažuje za účelné podrobně vyvracet jednotlivé žalobní námitky tím způsobem, že by výslovně reagoval na každý dílčí argument žalobce. Spíše proti nim hodlá postavit vlastní ucelený argumentační systém, ve smyslu závěrů vyslovených v nálezů Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08 (srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2013, č. j. 8 As 47/2012 – 58, ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 – 50, a ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 36/2013 – 30). Rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je totiž spjat s otázkou hledání míry, respektive poměrnosti či adekvátnosti odůvodnění ve vztahu k námitkám. Povinnost orgánů veřejné moci (včetně orgánů moci soudní) svá rozhodnutí řádně odůvodnit nelze interpretovat jako požadavek na detailní odpověď na každou dílčí námitku. Zejména u velmi obsáhlých podání by tento přístup vedl až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se soud vypořádával se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13, a ze dne 3. 11. 2015, č. j. 2 Afs 143/2015 – 71).
56. Z průběhu daňového řízení krajský soud zjistil, že žalobce dne 24. 5. 2004 předložil určené organizaci (CzechInvest) svůj záměr získat investiční pobídky. Ministerstvo průmyslu a obchodu ve spolupráci s Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže posoudilo investiční záměr žalobce, a s ohledem na předpokládanou výši investice, jež nepřesahuje 50 mil. EUR v regionu NUTS II Severovýchod [podle čl. 87 odst. 3 písm. a) Smlouvy o založení ES], kde je ke dni předložení záměru nižší než průměrná výše nezaměstnanosti, pak stanovilo přípustnou míru veřejné podpory na 48 % celkové hodnoty investičních nákladů vhodných na poskytnutí podpory a vztahujících se k investičnímu záměru zájemce. Současně uvedlo, že celková výše veřejné podpory formou investičních pobídek nesmí překročit 490,08 mil. Kč. Tyto podmínky pak Ministerstvo průmyslu a obchodu uvedlo do rozhodnutí o příslibu investičních pobídek č. 29/2005 ze dne 7. 4. 2005, č. j. 3753/05/04200/01000 (dále jen „rozhodnutí o příslibu“), kterým byla žalobci poskytnuta investiční pobídka ve formě slevy na dani dle § 35b zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o daních z příjmů“). Žalobce v přiznání k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1. 1. 2016 do 31. 12. 2016 vykázal na ř. 200 základ daně ve výši 1 040 500 075 Kč, na ř. 242 vykázal odečet od základu daně ve výši 10 675 412 Kč, a na ř. 260 vykázal odečet bezúplatných plnění ve výši 771 105 Kč. Na ř. 290 žalobce vykázal daň ve výši 195 520 070 Kč, na ř. 300 uplatnil slevu na dani (§ 35 zákona o daních z příjmů) ve výši 273 480 Kč, a na ř. 340 vykázal daňovou povinnost ve výši 195 246 590 Kč. Slevu na dani dle § 35b zákona o daních z příjmů žalobce v tomto daňovém tvrzení, jež bylo správci daně doručeno dne 28. 6. 2017

a bylo zaevidováno pod č. j. 113567/17, neuplatnil. Dne 31. 10. 2017 bylo správci daně doručeno dodatečné přiznání k uvedené dani za předmětné zdaňovací období, ve kterém žalobce na řádku 300 vykázal částku ve výši 113 891 059 Kč (tj. nově uplatnil slevu na dani podle § 35b zákona o daních z příjmů), což vedlo ke snížení celkové daňové povinnosti oproti poslední známé daňové povinnosti o částku ve výši 113 617 579 Kč. Důvodem pro podání dodatečného daňového tvrzení bylo dodatečné uplatnění slevy na dani z titulu poskytnuté investiční pobídky na základě rozhodnutí o příslibu, a to v návaznosti na provedení diskontace investiční pobídky, s odkazem na přímo použitelné Nařízení Komise (EU) č. 651/2014 ze dne 17. 6. 2014 (dále jen „nařízení GBER“). Správce daně však na základě provedení postupu k odstranění pochybností dospěl k závěru, že sleva na dani podle § 35b zákona o daních z příjmů (ve výši 113 617 579 Kč) nebyla v dodatečném daňovém tvrzení uplatněna oprávněně, neboť žalobce překročil nominální hodnotu maximální hodnoty poskytnutých investičních pobídek formou slevy na dani ve výši 490,08 mil. Kč, která byla stanovena rozhodnutím o příslibu. Následně pak podle zákona o daních z příjmů a podle § 147 a § 143 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), doměřil správce daně žalobci dodatečným platebním výměrem daň z příjmů právnických osob vyšší o částku 0 Kč. Odvolání proti tomuto dodatečnému platebnímu výměru bylo v odvolacím řízení napadeným rozhodnutím zamítnuto.

57. Ze skutkových okolností projednávané věci je zřejmé, že žalobcovy náklady k 31. 12. 2015 vhodné na podporu činily v nominální hodnotě částku 984 391 843 Kč, nepřekročitelný úhrn slev tedy činil 472 508 084 Kč. Skutečností, že nepřekročitelný úhrn slev byl dočerpán za zdaňovací období 2015, si byl žalobce vědom, sám v příloze k účetní závěrce předložené k řádnému i dodatečnému daňovému přiznání za zdaňovací období 2016 uvedl (strana 6): „V roce 2004 byla Společnosti poskytnuta státní investiční pobídka formou dodatečné slevy na dani z příjmů do výše 48 % celkových investičních nákladů na rozšíření kapacity výrobního závodu v Jilemnici, maximálně pak do výše 490 mil. Kč. ... Uplatněná sleva na dani v letech 2009 až 2015 dosáhla výše nepřekročitelného úhrnu slev ve výši 472 508 tis. Kč.“ Zvýšení nákladů vhodných na poskytnutí podpory a vztahujících se k investičnímu záměru za zdaňovací období 2016 (nad částku 984 391 843 Kč max. do částky 1 021 mil. Kč), a v tomto důsledku změnu nepřekročitelného úhrnu slev (v tomto případě nad částku ve výši 472 508 tis. Kč) žalobce v řízení netvrdil, ani taková informace ze spisu neplyne, z předložených dokumentů naopak vyplývá, že poslední investiční náklady vhodné k podpoře byly realizovány ve zdaňovacím období 2011. Žalobce však v rámci dodatečného daňového přiznání uplatnil slevu ve výši 113 617 579 Kč, tj. celkem slevy na dani za celé období v celkové výši 586 125 663 Kč (59,54 %), přičemž v samostatné příloze k řádku 5 tabulky H přílohy č. 1 II oddílu nově uvedl jako nepřekročitelný souhrn slev částku 638 253 533 Kč, aniž by reálně proinvestoval vyšší částku vhodných investičních nákladů. Důvodem úpravy nepřekročitelného úhrnu slev s dopadem na výši slevy dodatečně uplatněné ve zdaňovacím období 2016 je, jak ostatně žalobce uvedl, pouze aplikace diskontace poskytnuté veřejné podpory.
58. Krajský soud přisvědčil názoru žalovaného prezentovanému v odůvodnění napadeného rozhodnutí, dle něhož zákona č. 72/2000 Sb. o investičních pobídkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o investičních pobídkách“) diskontaci hodnoty poskytnuté veřejné podpory neupravuje. Ust. § 5 odst. 4 písm. d) uvedené právní úpravy se v rozhodnutí o příslibu investičních pobídek uvede přípustná míra a hodnota veřejné podpory a hodnota veřejné podpory stanovená ministerstvem ve spolupráci s ÚHOS.

Taková situace v projednávané věci nastala. Ministerstvo průmyslu a obchodu vydalo rozhodnutí o příslibu, tedy individuální správní akt, kterým založil určitá konkrétní práva a povinnosti žalobce jako adresáta tohoto rozhodnutí. Z tohoto kroku lze tedy dovodit, že byla poskytnuta veřejná podpora formou investičních pobídek v souladu s unijními předpisy. Dané rozhodnutí nebylo změněno či zrušeno (resp. nebylo vydáno rozhodnutí, jímž by výše nepřekročitelného souhrnu slev byla jakkoliv zpětně modifikována). Žalobce ke dni vydání rozhodnutí o příslibu podmínky příslibu akceptoval a jsou pro něj závazné po celou dobu čerpání slevy na dani. Krajský soud se plně ztotožnil s názorem žalovaného vysloveným v bodě 31 a 32 napadeného rozhodnutí, kdy žalovaný uvedl, že:

„Správce daně provádí kontrolní činnost za účelem ověření správnosti uplatněné slevy na dani z titulu investiční pobídky. Pravomoci správce daně s odkazem na ZDP a zákon o investičních pobídkách uvedl NSS v rozsudku sp. zn. 5 Afs 59/2013 – 55 ze dne 29. 5. 2014 *„Ustanovení § 35b odst. 4 nezakládá nárok na poskytnutí investiční pobídky, ten je založen zákonem o investičních pobídkách, nikoli zákonem o daních z příjmů; správci daně přísluší pouze kontrolovat dodržení těchto podmínek (viz § 7 odst. 4 zák. č. 72/2000 Sb., o investičních pobídkách, ve znění pozdějších předpisů).“* K samotnému rozhodnutí MPO, k zákonnosti k datu vydání rozhodnutí a z nich plynoucích daňových dopadů se vyjádřil NSS v rozsudku sp. zn. 6 Afs 182/2014 – 40 ze dne 26. 6. 2015: *„Takovým způsobem byla sleva na dani pro stávající poplatníky nastavena již v okamžiku, kdy byla stěžovateli investiční pobídka přislíbena. Z ustanovení § 35b zákona o daních z příjmů jasně vyplývalo, že daňová povinnost stávajícího poplatníka bude vypočítána pro referenční období a bude se dále měnit pouze v závislosti na hodnotách meziročních odvětvových indexů cen. Stěžovatel se proto nemůže dovolávat, že očekával něco jiného, než zákon výslovně stanovil. Takové podmínky také spolu s příslibem investiční pobídky přijal.“* NSS se v daném rozsudku vyjádřil i k rovnému postavení nositelů investičních pobídek: *„...důvodová zpráva k zákonu č. 72/2000 Sb., o investičních pobídkách a o změně některých zákonů (zákon o investičních pobídkách), výslovně nestanoví, že všichni investoři musí slevu na dani uplatňovat stejným způsobem. Důvodová zpráva deklaruje, že všichni, kteří splní stanovené podmínky, budou moci za stejných podmínek čerpat investiční pobídku. To však nelze vykládat tak, že by nemohl být zákonem předem vymezen způsob, jakým určitá kategorie investorů z toho plynoucí výhody získá.“*

59. Žalobce svůj právní nárok na diskontaci odvozuje především z čl. 7 odst. 3 nařízení GBER. Žalovaný přitom uvádí, že nařízení GBER, jakožto nařízení EU, je v členských státech přímo aplikovatelné. Svůj pohled na toto ustanovení pak koriguje stanovisky ÚHOS a Ministerstva průmyslu a obchodu, když má za to, že ministerstvo svým rozhodnutím deklaruje a zároveň odpovídá za to, že poskytuje veřejnou podporu formou investičních pobídek v souladu s unijními předpisy a daňovým orgánům nepřísluší vydávat, měnit či doplňovat toto rozhodnutí, když jejich úkolem je pouze provádět kontrolní činnost za účelem ověření správnosti uplatněné slevy na dani z titulu investiční pobídky. Dle názoru žalovaného tedy v daném případě bylo na místě respektovat vůli poskytovatele podpory, který stanovil strop veřejné podpory její maximální výší.
60. Krajský soud se dále přiklonil k názoru žalovaného, že pravidlo diskontace bylo v nařízeních EU zavedeno z důvodu, aby příjemci nevznikala nechtěná výhoda vyplývající ze změny hodnoty peněz v čase v situaci, kdy by došlo k vyplacení veřejné podpory ještě před vynaložením způsobilých nákladů. Lze se rovněž přiklonit ke stanovisku

Ministerstva průmyslu a obchodu, dle něhož „*povinnost diskontování stanovena v nařízení GBER je poskytovatelem podpory zohledňována pouze jako kontrolní hledisko k zajištění souladu poskytované veřejné podpory s povolenou intenzitou podpory... V rámci stávající praxe jsou tedy investiční pobídky uplatňovány v nominálních hodnotách, tj. bez zohlednění faktoru diskontování, s tím, že nepřekročení povolené intenzity veřejné podpory je současně ověřováno i z diskontovaných hodnot.*“ Krajský soud rovněž souhlasí s názorem žalovaného, že výklad zastávaný žalobcem by vedl k možnosti zvýšení nepřekročitelného úhrnu slev vlivem diskontování, a v konečném důsledku i vyššímu čerpání investiční pobídky, než jaká byla vymezena rozhodnutím Ministerstva průmyslu a obchodu o příslibu investičních pobídek č. 29/2005 ze dne 7. 4. 2005.

61. Žalovaný měl za to, a krajský soud tomuto názoru plně přisvědčuje, že „námitce žalobce, že diskontaci provedl způsobem odpovídajícím smyslu a znění nařízení GBER, které má přímý účinek a nelze se od něj odchýlit, není možno jakkoliv přisvědčit. Žalobci byla investiční pobídka poskytnuta na základě rozhodnutí o příslibu v řízení zahájeném předložením záměru dne 24. 5. 2004. Z článku 9 odst. 1 nařízení 1628/2006 plyne (viz taktéž bod [23] napadeného rozhodnutí), že se vztahuje na režimy podpory, které vstoupí v platnost nebo jejichž provádění je zahájeno po dni 31. 12. 2006. Režimy podpor, jejichž provádění bylo zahájeno před datem vstupu v platnost tohoto nařízení, jsou slučitelné se společným trhem, pokud splňují podmínky v něm stanovené. Nařízení 800/2008 pak obsahuje závěrečné ustanovení, dle kterého se toto nařízení použije na jednotlivou podporu poskytnutou před jeho vstupem v platnost, pokud tato podpora splňuje podmínky v něm stanovené. Shodné přechodné ustanovení obsahuje také nařízení GBER. ÚOHS ani MPO nezpochybňovaly, že dosavadní podpory poskytnuté dle Nařízení Komise (ES) č. 70/2001 ze dne 12. 1. 2001, tedy před platností následných předpisů, jsou slučitelné se společným trhem, resp. s nimi nejsou v rozporu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2015, č. j. 6 Afs 182/2014-40; také bod [32] napadeného rozhodnutí). Nařízení GBER, jako nařízení EU, je v členských státech přímo aplikovatelné, upravuje režimy podpor, které naplňují znaky veřejné podpory, a při naplnění podmínek jím stanovených se má za to, že jde o podporu slučitelnou s vnitřním trhem. Jakkoliv s tím žalobce nesouhlasí, žalovaný však setrvává nadále na svém názoru, že ač se formálně jedná o přímo aplikovatelné nařízení, aplikuje se pouze na postup poskytovatele (minimální standard), pokud si tento zvolí některý z uvedených režimů podpory.“
62. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobcem jsou nedůvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
63. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 17. srpna 2021

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
předsedkyně senátu